בס"ד

יום **א'**, **יג'** ב**תמוז** תש"ס (**16** ביולי)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

שבוע טוב!

היום, **יג' בתמוז**, הוצאה לאור המהדורה הראשונה של "**ספר החינוך**" בשנת 5283(1523). מתוך דברי המבוא:
"כשהתינוק מתחיל לדבר, אביו מדבר עמו לשון הקודש ומלמדו תורה, שנאמר: 'ולמדתם אותם את בניכם לדבר בם' [מתוך תפילת **קריאת-שמע**, דברים יא' 19]. אם למדתם אותם את בניכם ירבו ימיכם וימי בניכם." ואמנם לימוד התורה לבנים וחינוכם במצוות היתה ראשית דאגתם של אבות ואמהות בישראל. וכמה מיצירות גדולינו בשביל הבנים נכתבו. גם בענף חשוב זה של **מניין המצוות ובירור טעמיהן** קם אחד מגדולי הדורות וחיבר את הספר שלפנינו לבנו הנער הרך ולחבריו.
ככל הגדולים הסתיר המחבר את שמו לגמרי.... חכמים שונים ייחסו את הספר ל**ר' אהרון הלוי מברצלונא** (שבספרד)... שהוא מתלמידי תלמידיו של הרמב"ן.
...בהקדמתו כותב שמטרתו בחיבור ספר זה היא: "...לעורר לב הנער בני והילדים חבריו בכל שבוע ושבוע אחר שילמדו אותו סדר (פרשת השבוע מן התורה), בחשבון המצוות, ולהרגיל אותם בהן ולהתפיס מחשבתם במחשבה טהורה וחשבון של עיקר, טרם שיכניסו בלבם חשבונות של שחוק ושל מה-לך ומה-בכך. וגם כי יזקין לא יסורו ממנו (בכך, הוא מזכיר את הפסוק מ'**משלי**'[**כב**' 6]: "חנוך לנער על-פי דרכו, גם כי יזקין לא יסור ממנה."
ובתוספת להקדמה זו, אומר הוא "שאין הכוונה רק (=אלא) לחנך הנערים ולתת אל לבם כי יש במצוות תועלות רבות גלויות לכל אדם כאשר יוכלון הבין בילדותם, ועל-כן קראתי שם הספר "**חינוך**". ועומק חוכמתן ורוב תועלתן (של המצוות ולימוד מטעמיהן) – אם יזכו, ישיגו גם בימי זקנותם." [ב"ה יום-יום]

<u>מתוך 5 האירועים שעבורם אנו מתענים ביז' בתמוז:</u> (המשך)
בשביעי בסיון, למחרת ממתן תורה, חזר משה ועלה להר סיני ללמוד מפי הגבורה (=הקב"ה) כללותיה, פרטותיה ודקדוקיה של תורה ולקבל את לוחות העדות. כשעלה משה למרום אמר להם לישראל: 'לסוף 40 יום, בתחילת שש שעות (לקראת חצות היום) אני בא ומביא לכם את התורה'. הם סבורים שאותו יום שעלה בו, מן המניין היה, והוא אומר להם 40 יום שלמים. יום – ולילה עמו. ויום עלייתו – אין לילה עמו, שהרי בשביעי בסיון עלה. נמצא יום הארבעים, בשבעה-עשר בתמוז היה.
ביום הששה-עשר, בא שטן ועירבב את העולם והראה דמות חושך ואפלה... אמר להם השטן: משה רבכם, היכן הוא? אמרו לי: עלה למרום. אמר להם: באו שש (שעות, והוא לא בא) {בימים ההם, לא היו פלאפונים!}... כיוון שגדולה היתה האמונה שהאמינו במשה ובכל דבריו **יותר** ממה שהאדם רואה בעיניו ויודע בדעתו, לכך שבשעה שדבר אחד ממה שאמר להם משה לא נתקיים – נעשו (בני ישראל) כאדם שרואה בהימוט שמיים וארץ ודעתו מיטרפת עליו. ומרוב שהיו אדוקים במשה, איש האלוקים, כבר לא יכלו להתקיים בלעדיו אפילו שעה אחת. ובאו לאהרון במהומה ובטירוף דעת, ואמרו לו: עשה לנו אלוהים!
בשעה שנתן לו הקב"ה למשה את הלוחות היו סובלים (=נושאים) את עצמם. כיוון שירד וקרב אל המחנה וראה את "האלוהים" שעשו, (=עגל הזהב), פרח אותו הכתב מעליהם,

יום נעים!

בס"ד

יום **א', יג' בתמוז** תש"ס (**16** ביולי)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

ונמצאו כבדים על-ידיו של משה. מיד – "...ויחר אף משה וישלך מידיו את הלוחות, וישבר אותם תחת ההר."[שמות **לב'** 19] [ספר התודעה]

יום נעים!